

[P. N. Petersen (Røttle).]

„Daily Graphic“ fortalte samtiden for et par måneder siden, at den danske udenrigsminister og forsvarschefen havde klaget over, at defaitismen i Danmark udenfor kommunisternes kreds betød en virkelig fare for oprustningen. Jeg kender ikke grundlaget for det engelske blads skrivelser, men da det radikale venstre og den del af retsforbundet, der deler det radikale venstres militære synspunkter, jo langt fra er i stand til at forhindre oprustningen, og da ingen kan mistænke det konservative folkeparti for tendenser i den retning, må det jo være indenfor venstre og socialdemokratiet, den eventuelle fare lurer. Men det er et indre anliggende, der ikke kan vedkomme andre.

Må jeg i forbindelse med alle disse tale-måder og skrivelser i al stilfærdighed spørge: Med hvilken ret bebrejder man fra anden side det radikale venstre den stilling, partiet har taget i udenrigspolitisk og militærpolitisk henseende? Vi har taget denne stilling, fordi vi, alle forhold taget i betragtning, finder, at vi derigennem vil tjene vort lands og vort folks dyreste livsinteresser på bedst mulig måde i de svære tider, vi gennemlever i disse år. Det kunne aldrig i livet falde mig ind at bebrejde andre, at de har en anden opfattelse i så henseende, da jeg ikke føler mig berettiget til at opkaste tvivl om motiverne til denne opfattelse, men jeg må bestemt afvise alle insinuationer, der tager sigte på at svække det radikale venstres bevæggrunde overfor disse for vort land og vort folk så ømtålige spørgsmål.

Vi har for vort vedkommende grund til at beklage, at der er tilvejebragt et flertal for en udenrigspolitik og en militærpolitik, som vi mener er forfejlet, men da vi nu engang er tilhængere af frit folkeligt selvstyre, må vi loyalt bøje os for kendsgerningerne og håbe det bedste af situationen. Det er desværre ikke altid, at et flertal har truffet de rigtige beslutninger, navnlig når det var stærke følelsesbetonede stemninger, der havde tilvejebragt et sådant flertal. Jeg underkender ikke følelsernes værdi, tværtimod, men i de svære stunder i et folks liv kan de være farlige. Der er også blade i Danmarks historie, der kan berette derom.

På baggrund af det, jeg her har sagt, kan vi fra det radikale venstres side ikke medvirke ved gennemførelsen af dette lovforslag.

Forslaget om personelordningen finder jeg ikke anledning til at gøre mange be-

mærkninger til. Da forsvarskommissionen gik i gang med at forberede forslag til en ny personelordning, var det, som det allerede har været nævnt, ud fra ønsket om at gøre en ende på det kastevæsen, der råder indenfor militærvæsenet og opdeler befalingsmændene i to skarpt adskilte klasser, der kaldes officerer og underofficerer, og som bl. a. kan medføre det ulidelige forhold, at en gammel veltjent underofficer undertiden stilles under kommando af en ung officersspire, som måske kun er i besiddelse af en brøkdel af den dygtighed og erfaring, som underofficeren råder over. Hvor underligt det end lyder for mennesker i det civile liv, er der et spørgsmål, som spiller en meget stor rolle indenfor militærvæsenet, og det er messespørgsmålet, det vil sige spørgsmålet om, hvorvidt en officer kan indtage sine måltider i samme stue som en underofficer. For civile mennesker er dette spørgsmål latterligt, men det eksisterer altså. Det var det uvæsen, som forsvarskommissionen ud fra en redelig vilje søgte at gøre ende på ved at forberede en enhedsordning for personellet. Det lykkedes desværre ikke i fuldt omfang, idet forslaget har indført en fenrikordning og stadigvæk opererer med sergenter og korporaler. Jeg beklager meget, at det ikke er lykkedes helt at slette skellet mellem befalingsmændene, men alligevel indeholder forslaget så store fremskridt, at vi ikke indenfor det radikale venstre vil stemme imod forslaget, men vil undlade at stemme ved tredje behandling.

Chr. Nielsen: Selvom vi efterhånden er vant til, at de tre partier, der slutter op bag Atlantpolitikken, blankt accepterer alle følger af denne politik, må jeg alligevel tilstå, at det har overrasket mig at se den overlegne ro, hvormed de tre ordførere for disse tre partier i dag accepterer forslaget til en ny militærordning, et forslag, der, såvidt jeg kan se, er det mest kostbare stykke lovgivningsarbejde, som nogensinde er passeret igennem den danske rigsdag. Jeg gør disse bemærkninger, fordi jeg ikke kan undlade at anstille en sammenligning mellem det, vi oplevede i går ved behandlingen af byggestøtteloven, og den måde, man tager militærordningen på i dag. I går drejede det sig om, at staten påtog sig relativt små forpligtelser for at fremme boligbyggeriet. Deroverfor havde man store betænkeligheder. Den konservative ordfører stillede det endda op på den måde, at han holdt pegefingeren frem og sagde, at han mente, tidspunktet nu var inde til at sige stop overfor, at